

ilspäinid liidu wäärt on — waata, ka minna ei wöinud waid olla, ma töstsin omma heale nendega alles, tännades ja liites ja Jummalad armastades.

Ja minna pannin need sannad tallele ommas süddames. Sest aiast mõistan minna, mis taewas loidutähhe ja ehhawalgega meile luggeda pattub; mõistan mis tuul põllu peal lehwitades rägib; mis lilled ja rosid orgus ja mäe peal näggufas riides pühhitsewad; mis mets omma lauljattega liidab ja kellele teit loomad rõnu healt töstawad. Minnu hing üllendas saggedaste leige loomusega sedda, kes taewast ja maad ja teit, mis seal ellab ja ligub on walge ette tonud, ja se armolinne loja ehhtas, puhhastas ja pühhitse ommale minnu noore süddame.

Julge Tüdruf.

Üts tüdruf, kes linnas jaksu tenis, armastas wägga, mõnikord üks hea seeme õllut jua, agga ta ei ratsind omma rahha eest osta, ja sakste õllut ta ei saanud kätte, sest se olli keldres, kuhho ta mahti ei saand minna. Mis teggi niüid tüdruf? Ta wöttis sallaja praua takka wõtmed, läks südda õsi, kui teit ollid maggamas, kikkwarwal keldre, enneselle õllut murretsjema. Piimmedas ta ei leidnud mitte nenda pea õlle korwi ülles, lahmas

lättega jenna ja tänna, ja ennäh immet! lätte wahhele juhtus innimesse pea. Tüdruf ehmatas ärra, agga ta olli tark ja julge küll et mitte ei filjatand, kui naesterahwa wiis on igga wöberuti asja juures healt teha; ta mõistis warsti ärra et se muud keddagi ei olnud, kui warras, kes jo pääwa aega keldre läinud, pahha teggema. Kas ta surjateggia atnast sisse puggend, wöi olli temmal muulwõtmed, kes sedda teab; agga seal ta nurjata olli. Ma ütlen: tüdruf ei teind mitte kisse, waid ütles, wargalle möda pead liites: „Üst, moppa! mis ja kärntonn järrele joofsed, kassi minnema; eis ja nää sakste toas ahju äres maggada!“ ja otjis, tunni õllekorwi leidis, wöttis paar pudelid õllut, ja läks omma teed. Kui keldrest wälja tuli, panni ta utse kinni, lüftas raud riiki tahha ja ärratas sullased ülles, rotti lõtsust wälja weddama. Sullased tullid, toobre puud õllal ja kirwed käes, läksid lattorni tullega keldre, warrast kinniwõtma. Ürikesse aia pärrast toodi wang wälja. Wehhite werrises kui awaleht, pallus Jummalale keele, et ta ei saaks kohto alla wiidud ja tunnistas puhhas ülles mis ta nõuks wötnud. „Minna läksin pärrast löunat, kui neitsid keldres olli, temma järrel ka jenna, puggesin piimmedasse nurka, jenni kui temma wälja tuli; siis puggesin eemalle, kus ma niüid weel olin. Ma piddasin seltsimeestega nõu, pärrast südda ööd keldrest muulwõtmedega wälja